

ΝΑΜΠΟΘ ΚΑΙ ΙΕΖΑΜΠΕΛ

[Το διήγημα αυτό του Όσκαρ Ουάιλντ είναι από τάνεκδοτά του. Ο ίδιος δεν έμαρφότασε να το γράψη γιατί τον έραφλαβε ή φυλακή και ο θάνατος. Τό άκουσε όμως από τό στόμα του ποιητού ο Γάλλος λόγιος κ. Νταβαρά, δταν τό άφηνείτο, κατά την προσφή ή του συνήθαα, σ' ένα ρεστοράν τών 'Ηλυσίων Πεδίων στó Παρίσι την ώρα τών λιάρ. Ο κ. Νταβαρά, μαζί και με άλλα άνέκδοτα του Ουάιλντ, τό δημοσίευσε εις τό τελευταίον τεύχος του Mercure de France.]

Από τό μαρμαρένιο δώμα της, ή βσιόλισσα κοιτούσε τό γελαστό τοπείο πού άπλωνόταν γύρω άπό τό παλάτι της.

Οί δυό πυρροί βούτρυχοι τών μολλιών της πλασιώναν τή χλωμάδα του προσώπου της. Ένα χρυσοίφασμένο φόρεμα σκέπαζε τό λυγρό κορμί της. Ξάν πρόσινα σεργετιά, κοσμήματα μαρμαρίνια σκιρτούσαν στίς άνταβύξεις του δειλινού. Πολύτιμα πετρώδια τριγύριζαν τό δάχτυλα τών μακρτών λευκών χεριών της, και, μέσα στην άντραπόβολη όμορφιά της, έμοιαζε σαν ένα είδωλο μεγαλόπρεπο.

Αναστéναζε βαθειά και ο βασιλιάς Άχάμπ τή ρώτησε : — 'Ω Βσιόλισσα τής Όμορφιάς, γιατί άναστενάζεις ; Μήπως υπάρχει τίποτε άπάνω στή γη και κάτω άπό τούς σφρανοδς πού δεν τό έχεις και ή κληριά σου τό επιθυμεί ; Δεν έχεις όλο τό χρυσόφι πού χρειάζεται για τ' άγοράσεις ότι μπορεί ο άνθρώπος να τριάξει με τό χέρια του ; Αν υπάρχει άκόμη τίποτε πού ή ψυχή σου επιθυμεί, δεν ειμαι έγώ εδώ για να σου τό δώσω, έγώ, ο βασιλιάς τής Συρίας, πού ειμαι σκληρός σου ; Με φωνή άργή και λαγγυμένη, ή βασίλισσα μίλησε, σαν τοσκιομένη από μη άβσταχτη κούρση, και θανάσιμα θλιμμένη από τόν κόρο τών επιθυμιών της πού γινόntonσαν άμέσως :

— 'Ω βασιλιά, εινε αλήθεια πώς έχω δσα μπορεί να δώσει ή γη, τό χρυσόφι, τό πολύντιμα πετρώδια, τούς άσημοκέντητους χιτώνες, τούς πορφωμένους μαντίες τά μαρμαρένια, παλάτια γεμάτα χορευτήρες και σκλάβους. Ναι, τά έχω όλα αυτά. Έχω ακόμα κήπους με χουραδιάς, περιβάλλει με ρόδα, άλλα με πορτοκαλιές ποδών ένα άρωμα πού μεθά στή βαρειάν ώρα του μεσημεριού, Ναι, οι γκαμπλες με τό ρυθμικό ήημα τους διασχίζουν την έρημο φορτωμένες άρώματα και θησαυρούς για τό χατήρι μου. Η όμορφιά μου, πού δίνει την παντοδυναμία και όλοι οι άνθρώποι εινε εκλάβρι μου, και σ' ό ίδιος, ο Βσιολιά, πέρισε μπροστά μου στή σκόνη, άν και εισαι ο Άχάμπ, ο μονάρχης της Συρίας. Μά στην πόρτα του παλατιού μου άπλώνεται εν' άμπέλι με πρόσινα φυλλάματα, όπου φωλιάζουν τά περιστέρια, κι' αυτό τ' άμπέλι ειν' άλλουνού.Νά γιατί άναστενάζει, ο Βσιολιά!

— Μην άναστενάζεις πιά, ο Ιεζαμπέλ, άπάντησε ο Άχάμπ,—γιατί χωρίς άλλο τ' άμπέλι με τά πρόσινα φυλλάματα όπου φωλιάζουν τά περιστέρια θα γίνει δικό σου. Εινε τ' άμπέλι του Ναυπόθ, πού εινε ο σμαιοφόρος μου κι' ο φίλος ο πιό αγαπημένος της καρδιάς μου,γιατί, δυό φορές,μοι έχει σώσει τή ζωή.

Και έστειλε να φωνάξουν τό Ναυπόθ τό Συρο. 'Ο Ναυπόθ ήταν ένας νέος είκοσι χρονών με όμορφο πρόσωπο και γεμάτος νεροπή.

— 'Ο βασιλιάς του ειπε : — Η βασίλισσα θέλει τ' άμπέλι σου. Θα τό σκεπάσω με χρυσά νομίσματα και με πολύντιμα πετρώδια πού θα τό πάρεις μαζί σου στήν πατρίδα σου. Και ότι άλλο άπαιτείς σε πλούτη ή σε τιμές,θα τό έχεις, γιατί ή βασίλισσαθέλει να γίνει δικότης τό άμπέλι σου.

— 'Ω βασιλιά,—άπάντησε ο Ναυπόθ,— τ' άμπέλι μου ειταν εν' πατέρων μου και αυτό εινε ότι εκληρονόμωσι άπ' αυτούς; δέ θα μπορούσα να τό χωριστώ ούτε για δλους τούς θησαυρούς

γη της πατρίδος εινε πάντα έλαφροτέρα της ξένης γης... Ήταν ευγενής και πιστή σύζυγος !...

Και τελειώνων έσφιξε τό χέρι του Σύλβα με άπειρη καλωσύνη, και έφυγε βιαστικά.

Ποίν ο Σύλβας συνέλαθε, ο Άγγλος βρισκότανε σ' άμαξι του. 'Ο Σύλβας έμεινε μόνος, σαν άπολιθωμένος. Άκόμη άντηκούσε σ' αυτία του ή φράσις του Άγγλου : «Ήταν ευγενής και πιστή σύζυγος»...

Ήσυνειδητως άνοιξε τό δέμα. Χαρηιά, επιστολές, έγγραφα... Ά ! και μία σημαίσις : «'Ο,τι έχωρισε έτσι σκληρά ή ζωή, άς τό έννοχο και πάλι ο θάνατος».

'Ο Σύλβας βγήκε από τό γραφείο του έξω σ'τό διάδρομο ο γερο-όπρητης του, τ'ο έδειξε τό ξύλινο κιβώτιο. Τό άνοιξε ταραγμένος : ξεπλωμένο άνάσκελα τό άρχό πτώμα της γυναίκας του... Τά μάτια κλειστά... τά χέρια σταυρωμένα... Ά ! να και τό δαχτυλίδι του γάμου του.

... Πάνε είκοσι χρόνια τώρα πού την ειχε διώξει από τό σπίτι του... έκεινο τό βράδυ... ό ! ναί ! τώρα καταλάβαινε... ειχε άδικως θυμώσει μαζί της... άδικως...

... Ένα δάκρυ έσφυγε από τά μάτια του Σύλβα... Μ' ένα βαρύ στεναγμό εκλιπτε άπότομα τή νεκροδόχη, πήρε τό καπέλο του και βγήκε, χωρίς να ξαναυρίσθ... Κανείς δεν έμαθε πιά τίποτε περι αυτού.

Ο Όσκαρ Ουάιλντ.

του κόσμου. Τότε, ή βασίλισσα Ιεζαμπέλ μίλησε με μία φωνή χαϊνεντική και γλυκειά σαν την καλοκαιριάτικη αύρα μέσα στο βραδινό άέρα.

— 'Ω βασιλιά,—ειπε,—τό άμπέλι εινε δικό του και δεν πρέπει να τ'ο έρωσουμε, άνέχομε να φύγειφρη ικά.

Ο βασιλιάς βγήκε έξω και ο Ναυπόθ τόν άκολούθησε. Μά άργότερα, την ίδια μέρα, ή Ιεζαμπέλ προσκάλεσε τό Ναυπόθ, ο οποίος παρονότισεπε μπροστά της. Του ειπε : — Έλα να κάτσεις δίπλα μου σ' αυτό τό θρόνο πού ειν' από χρυσόφι κ' έλεφαντόδοντο.

— 'Ω βασίλισσα,—άπάντησε ο Ναυπόθ,—ε ότδς ο θρόνος; πού εινε από χρυσόφι κ' έλεφαντόδοντο εινε του Άχάμπ, μου άρχη της Συρίας και μόνο ο βασιλιάς μπορεί να κάσει δίπλα σου.

— Ειμαι ή Ιεζαμπέλ ή βασίλισσα και σε διατάζω να καθίσεις. Και κάθισε δίπλα της στο θρόνο πού ειταν από χρυσόφι κ' έλεφαντόδοντο.

Τότε ή βασίλισσα ειπε σ'τό Ναυπόθ: — Άδειασε αυτό τό ποτήρι πού εινε σκαλιμένο σ' ένα μινάχα άμέθυστο.

— Ειν' τό ποτήρι του Άχάμπ, βασιλιά της Συρίας,—άπάντησε ο Ναυπόθ,—και κανείς άλλος, έκτός άπ' τό βασιλιά δέ μπορεί να πιη άπ' αυτό.

— Ειμαι ή Ιεζαμπέλ ή βασίλισσα και σε διατάζω να πιης άπ' αυτό τό ποτήρι.

Και ο Ναυπόθ, άδειασε τό ποτήρι τό σκαλιμένο σ' ένα μινάχα άμέθυστο.

— Ειμαι πεντάμορφη,— ξανάπε ή βασίλισσα. — Καμιά γυναίκα δεν εινε τόσο ωραία σαν κ' έμένα. Φλώσε μου τό χέλι.

— Εισαι ή γυναίκα του Άχάμπ,βασιλιά της Συρίας,—άπάντησε ο Ναυπόθ.—Κανείς έκτός άπό τό βασιλιά δέ μπορεί να φιλήσει τό χέλι σου.

— Ειμαι ή Ιεζαμπέλ, ή βασίλισσα, και σε διατάζω να με φιλήσεις.

Κ' έυπλεξε τά χέρια της γύρω άπό λαιμό τ' ή νέου, έτοι πού να μη μπορεί αυτός να ξεφύγη. Έπειτα, φώναξε δυνατά :

— Άχάμπ ! Άχάμπ ! 'Ο βασιλιάς έκουσε κ' έτρεξε για να δει τή ρείλη του Ναυπόθ άπάνω σ'τό χέλι της βασίλισσας. Ξετρελλαμένος άπ' τή μανία του, πέρασε με τή λόγη πέρα για πέρα του κορμι του Ναυπόθ πού Σύρου, έτοι πού οι μαρμαρίνες πλάκες κικκίνιοαν άπ' τό αίμα, και πέθανε άμέσως.

Όταν ο βασιλιάς ειδε κατάκειτο και αιμόφυρο τόν πιό αγαπημένο του φίλο πού τον ειχε σκοτώσει : τό χέρι του, τή μανία του τόν άνοιξε κι ή καρδιά του πλημμύρισε από τύψεις και ή άγαμία του έσφυγγε την ψυχή.

— 'Ω Ναυπόθ, φίλε πιό αγαπημένο της καρδιάς μου, πού δυό φορές μου έσωσες τή ζωή, τ'ε σκότωσα με τό ίδια μου τά χέρια και ή καρδιά μου πού τό βάφει εινε τό αίμα της νέας σου γυναίκας ; Τι μπορεί να κάνω για να γίνει τό αίμα σου δικό μου και να βρωδω κατάκειτος κ' αιμόφυρτος στίς πλάκες ο ή θέσει τή δική σου!

Οι θοήνοι του γέμιζαν τίσ σάλλες του παλατιού και ή θλίψη του βαο ίνιζε τή ψυχή.

Μά ή βασίλισσα Ιεζαμπέλ χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο άλλόκοτο και τυφερό. Με μία φωνή χαϊδευτική και γλυκειά σ'ιν τήν καλοκαιριάτικη αύρα μέσ' σ'τό βραδινό άέρα, ειπε σ'τόν Άχάμπ :

— 'Ω βασιλιά, οι θοήνοι εινε μάταιοι και τό δάκρυο περιττό. Θα έπρεπε ίσως πιό πολύ να χαίρεσαι τό άρα για τήν άμπέλι με τό πρόσινα φυλλάματα όπου φωλιάζουν τά περιστέρια εινε δικό μου.

(Απόδοση Μ. Π.)

Oscar Wilde

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Και πάλιν κάποιος άναγνώστης μας, τόν όποιον δεν θέλωμεν να χαρακτήρισωμεν, άπογραφέμενος με τό ψευδώνυμον 'Πάροσφαλ', μάς άπέστειλε κοσμικήν κίνησην του Λεωνίου, δημοσθεύσαν εις τό ύπ' άριθμ. 118 φύλλον, δ'ίως άνοιγρή ή και ψευδή. Ίνα μη επαναληφθή του λοιπού παρομοία μινονκικαθήθεια άναγκαζόμεθα να δπλώσωμεν ότι εις τό εξής ειδήμια κίνησης έπαρχιών δε λαμβάνεται ύπ' όφιν άν δεν εινε θεωρημένη ύπο του ελείκου έποπρακτηρίου. Πάου έθ'ώρ'ητος θα ρίπεται άνεξελέγκτως εις τόν κάλαθον.